

Sygekasse, som viser sig ude af Stand til at opfylde sine Forpligtelser, virker demoraliserende i vide Kredse. Derfor tilstaar jeg, at jeg er noget tilbøielig til at tro, at man er gaaet lidt for vidt ved i Overensstemmelse med Mindretallets Fordringer i det andet Thing at gaa ned til et Medlemsantal af indtil 30 som Betingelse for Anerkjendelse af en Sygekasse. Det er sikkert en af de største Mangler ved Sygekasserne nu, at saa mange af dem ere saa imaa, at de udelukke enhver virkelig paalidelig Beregning. Jeg tror netop, at man vil gjøre — maaske ikke de paagjældende Sygekasser, hvoraf nogle maaske vilde blive nødte til at forsvinde, men Sygekassernes Interessenter — og det er jo dem, man virkelig har for Øie — en virkelig Tjeneste ved at fremtvinge noget større Kasser, og i alt Fald ved at nødsage saadanne smaa Sygekasser til at slaa sig sammen i mindre Kredse i visse Forbund, som gjensidig støttede hinanden og gjensidig tegne Forsikkring for hinanden; thi kun paa en saadan større Basis kan man opstille en virkelig paalidelig Sandsynlighedsberegning. Jeg vilde derfor ønske, at man paa dette Punkt lidt mindre tog Hensyn til Kasserne og lidt mere til Medlemmerne.

Jeg skal ikke ved denne Behandling komme synderlig ind paa Enkelthederne i Lovforslaget; jeg anerkjender, at det i det andet Thing har gjenemgaaet en saa udførlig Behandling, at de Spørgsmaal, der staa tilbage her, vistnok vilde vise sig kun at være nogle saa Principspørgsmaal, som skulle løses i et Udvalg. Dog er der nogle enkelte Punkter, hvor der maaske ogsaa kan blive Spørgsmaal om en anden Opfattelse. Jeg skal eksempelvis pege paa Bestemmelsen i § 18, som siger, at „Ketten til af Sygekasser at nyde Bønhjælp strækker sig til et Tidrum af 26 Uger i et Regnskabsaar,“ og saa tilføies der: „Har et Medlem i Løbet af 3 paa hinanden følgende Regnskabsaar nydt Sygehjælp i ialt 60 Uger, ophører dets Udgang til at erholde hyderligere Hjælp af Kassen.“ Det forekommer mig, at her ved denne Fastsættelse af „26 Uger i et Regnskabsaar“ aabnes Udsigt til en høist tilfældig uligelig Behandling af Medlemmerne. Den, der er saa heldig — hvis man overhovedet kan tale om Held i saadanne Tilfælde — at blive ramt af en langvarig Sygdom i Begyndelsen af Juli Maaned, kan vil kunne komme til at nyde Hjælp et helt Aar igjennem, nemlig 26 Uger i det gamle Aar og 26 Uger i det nye Regnskabsaar, kan kommer dog ikke op til de 60 Uger. Den derimod, der er saa uheldig at blive syg i Midten af Juni, kan kun nyde Hjælp indtil

Midten af December. Her trænges der sikkert til en Forandring; jeg tror, denne Paragraf maa have en anden Affattelse, med mindre jeg har misforstaaet Paragrafen. Men i saa Fald trænges der ogsaa til en anden Affattelse; thi naar vi her i Thinget ere udfatte for at misforstaa Paragrafen, saa vil man vel udenfor Thinget være fuldt saa meget udfat for en saadan Misforstaaelse. — Bestemmelsen i § 16: „Under Epidemier, som ere tagne under offentlig Behandling, kan med Sygekasseinspektørens Samtykke Bønhjælpen nedsettes eller helt bortfalde“, forekommer mig heller ikke at være uden Betænkelighed. Jeg forstaar meget vel, at naar der optræder en betydelig Epidem, som griber vidt om sig, saa kan det blive umuligt for Sygekasserne at fyldestgjøre deres Forpligtelser i fuldt Omfang, det kan blive nødvendigt, at man maa reducere Forpligtelserne, og jeg finder det rigtigt, at det bestemmes, at Bønhjælpen kan nedsettes, men at lade den helt bortfalde, synes mig dog vilde være at gaa for vidt.

Hovedspørgsmaalet vil jo ganske sikkert blive § 9, nemlig Bestemmelsen om det Tilskud, der skal ydes af det Offentlige, og dets Fordeling. Jeg tilstaar der, at jeg paa det Punkt tror, at det andet Thing er gaaet saa vidt, som man i Dieblisset kan gaa. Naar den ærede sidste Taler fremhævede, at lige overfor Sygepleien var et Beløb af 3—400,000 Kr., som der her kunde blive Tale om, for meget Lidt at regne for Statskassen, maa jeg dog tillade mig at minde om, at der nu allerede paa Finantsloven bevilges omtrent $\frac{3}{4}$ Million Kr. aarlig til Sygepleie af forskjellig Art. Over Halvdelen deraf falder paa Sinds- og Anfaltsterne, men der er dog ogsaa ret betydelige Udgifter til Sygepleie udenfor denne Anvendelse, saaman maa ikke fremstille Sagen, som om det nu ved denne Lov var første Gang, at Staten paatog sig at yde Noget lige overfor de Syge. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem har Ret, lige saalidt som Mindretallet i det andet Thing, i at ansætte det Beløb, som der kan blive Tale om, saa lavt som Tilfældet er. Jeg holder mig forvisset om, at det vil blive en Del højere, end der saaledes paaregnes, og end det, der svarer til Kasserens Medlemsantal i Dieblisset. Jeg tror derfor ogsaa, at man med det andet Things Flertal maa holde paa, at der anvises Statskassen Midler, hvorfra disse, efter min Mening, ikke ubetydelige, aarlig tilbagevendende Udgifter kunne dækkes. Det forekommer mig da — jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa, da Spørgsmaalet formentlig vil blive Gjenstand for nærmere